

núud karja ma veást árrajooksenud. Mih-
kelskáis ühhes kohas, mis temmale wóbras
oll ja otsis hoost wobra karja ma peále,
siis tuli temma wasto üks weike tñdrük,
Fennel wagen käes olli, mis ta omma fae-
la rettikfoga olli finni satnud. Mihkel ter-
retas tedda, ja kússis: kubho ta ni nobbes-
te tahbis minna? Lasse ma lähhen! ütles
ta, pean ruttama, ennego se leem kúlmaaks
saab, mis ma ühhe wanna wabbanikko
naefele wiin, kes mitte kaugest siit ommas
majas haige maas on. Oh! kui wágga
wóritab ta ennast kúl rómustada, ma ar-
wan et ta ommeti ihhaidab súa, et agga
temma jalkad haiged vñ. Mul on fa plaabs-
trid taskus, sedda ma osthin temmale, kui
ma eile omma issaia liñas ollin, ja sedda
kúl omma ennese rahha eest, mis ma om-
ma esjimese paari suffade eest ollin san ud,
neid ollin ma isse, omma tassó willast
keddranud ja fuddunud. Ma tahhan núud
sedda plaastrid seile waese naefele narisega

peále woida, ja temma jallade peále panna,
ja temma peab sedda leent sõma, siis wot-
tab ta mind tannada, agga digusse polest
peaks ta mo emma tannama, fest mo fal-
lis emma andis mulle willo ja leent, ja sa-
tis mulle sedda róðmo, et ma woin teist ai-
tada ja rómustada. — — Nenda juttus-
tas ta itta peále Mihkliga käies, tunni
nemmad haige wabbanikko naese maja uksse
ette said.

Mihkel läks fa sisse ja näggi seál ühte
naest, kelle jallad täis hawad oliid, mis
piisole Håddi suure holega plaastrri narts-
sadega finni panni. Kui ta sedda olli tei-
nud, siis ta wottis rettiko magna peált ár-
ra ja passus haiget, et ta wottaks súa. Se
hakas tedda tannama, agga Håddi olli
jubba nobbeste uksesi wålja länud, ja et
tulnud mitte tagasi. Oh! Jummal tas-
sugo sedda selle hea lapsele ütles haige nae-
ne, ilma temmata ma peaksin kúl nálga ja
hügusse párrast árranvõruma, agga peab